

PÁBITELŮM ZDAR!

pondělí 2. listopadu 2009 / 1. číslo, 7. ročník přehlídky

ŽŇOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

MÁTE ŠTĚSTÍ, ŽE JSTE ŠLI KOLEM

Ano, máte štěstí všichni, kdo jste šli kolem kulturního domu a zastavili se. Již posedmé se zde konají Klášterecké divadelní žně a letos jsou v duchu páně Hrabalově.

Zjistíte to hned při vstupu. Vyjukne na vás rozebraný trabant s přičinlivým mechanikem, který šel náhodou kolem a kousek dál můžete nahlédnout do skladu plného věcí, o kterých klasik praví: No nekupte to, když je to tak levný!

Dalším znakem letošních divadelních žní je rozmanitost hracích prostorů, které jsou pro jednotlivé soubory připraveny. Každé představení tak mohou diváci zhlédnout v optimálním prostoru.

Optimální prostor hrací je ovšem noční můrou všech, kdo se na žních podílejí v roli námezdné pracovní síly. Ta si totiž neoddechne, jak koneckonců dokládají přiložené fotografie.

Kvůli optimálnímu hracímu prostoru pro zahajovací představení a kvůli neustálemu pruzení režiséra téhož, mohli se námezdní stavěči udít hned na začátku přehlídky. Lešení se stavělo, až pot kapal ze všech přítomných, jen aby se opět rozložilo ihned poté, co odezněly oslavné výkřiky na adresu právě odehraného kusu. Nazítří už nikdo nepoznal, že u jeviště stála konstrukce zvící Eiffelovy věže.

Nicméně toto martyrium čeká pořadatele denně, neboť každé představení žádá něco jiného. O tom se koneckonců mohou přesvědčit všichni, kdo si nenechají ujít letošní Pábitelské Divadelní Žně.

Zlomme vaz!

PŘÍLIŠ HLUČNÁ SAMOTA

Foto: František Červený

Zahájení kláštereckých žní obstaralo místní Divadlo Zdrhovadlo. V premiéře uvedlo Hrabalovu Příliš hlučnou samotu, kterou zdramatizoval a zrežisoval Václav Polda.

Hlavní a zároveň jedinou roli si vystříhl Jan Milota, dlouholetý člen KLASu a zároveň předseda našeho divadelního sdružení. Pro Honzu to byla po letech opět velká herecká příležitost a nutno říci, že z ní měl strach a trému. Není divu. Hodinu stát sám na jevišti, to jistě není žádná sranda.

Ale Hanťa, to je role přesně pro něj a Václav Polda to při čtení knížky a dramatisaci hry věděl. Spojení starého hereckého barda a nejmladšího kláštereckého režiséra se ukázalo jako šťastné. Alespoň podle reakcí diváků.

Diváci, kteří chodí na inscenace Vaška Poldy jistě nebyli zklamaní. Jeho rukopis je poměrně čitelný a je charakteristický obrazovým zpracováním a atmosférou. Zatím je toto představení upravené pro jeviště, ale pánové se chystají udělat verzi, kterou by mohli zahrát v každé hospodě. Verzi, která by byla založena čistě na hereckém projevu.

Po tomto představení Honza vždycky svítí a září jako slunce. Není to jen tím, že je rád, že to má za sebou, ale proto, že je celý od zlatých třpytek nebo chcete-li od cikánky, od které měl ruce jak od čerstvého másla.

Ať si kdo chce, říká co chce

Miroslav Foltýn

Představení bylo vynikající. Ze začátku mi přejeli špičku bot kolem, syčáci (*smích*). Jinak úžasný výkon Honzy Miloty. Za celou dobu, co na žně chodím, jsem takový výkon neviděl.

Takže to je první uznání. Krásný začátek sedmého ročníku a doufám, že také ostatní představení budou takto dobrá.

David Kodytek

Za prvé bych řekl, že se mi to hrozně líbilo. Myslím si, že pro Honzu to byla ideální role, protože už má na to ten ksicht. Moc se mi to líbilo, bylo to pěkně

zahrané. No a typicky poldovské, že vždycky něco padalo z nebe.

A za druhé se mi líbila ta posraná Máňa, i když v knížce nebo v jiných představeních se s Máňou znovu potká po 20 letech a Máňa si posere lyže.

Martina Elisová

Dnešní představení se mi moc líbilo, dvakrát jsem opravdu natahovala. Jediné co mě rozčilovalo, byla ta muzika, i když mě to teď vyrušuje spíše fyzicky (*pozn. red. Martina má tento týden první termín porodu*), takže to bylo pro mě nepříjemné.

Jinak se mi to moc líbilo a myslím si,

že jsem poprvé viděla Miloťáka v roli, která mu sedla jako prdel na hrnek.

Vašek Štauber

Mně se to moc líbilo, akorát jsem špatně viděl. Já jsem seděl ve třetí řadě. Byl jsem mile překvapený z té krásné houpačky v náladách hry, kdy se to v jedné chvíli zhouplo, že šly člověku slzy do očí. Asi je to tím, že mi to připomínalo dnešní dobu, kdy jsi jednou dole a jednou nahoře.

Iveta Svobodová

Já říkám jen jednu větu. Honzo Miloto, bravo a děkuji ti za úžasný zážitek.

Ačkoli jsou Klášterecké divadelní žně přehlídkou nesoutěžní, své gamblerské sklony může každý ukojit i v těchto dnech. Po každém představení stačí vyzvednout si hlasovací fazolí a vhodit ji do tubusu, který nejlépe vystihuje váš pocit z právě shlédnutého představení.

Pochopitelně jsme přesvědčeni, že nejvíce fazolí budeme lovit z tubusu nadepsaného ÚŽASNĚ a ani v nejmenším vás nenařadne plýtvat fazolemi na zaplnění tubusů jiných.

Předem děkujeme za pochopení a vřazování.

Foto: Štěpán Malet

ČEKAL JSEM, AŽ SE VYVZTEKÁ

Rozhovor s režisérem hry Václavem Poldou

Kdy jsi se poprvé setkal s Hrabalem?

Asi ve druháku, kdy jsme šli se školou na film Příliš hlučná samota s Philippem Noiretem. Abych machroval jako ostatní, tak jsem měl při filmu sluchátka na uších a místo sledování filmu jsem poslouchal muziku.

Postupně mě to ale začalo zajímat, takže jsem muziku vypnul, ale pořád jsem měl ty sluchátka, abych byl stále za toho machra. A pak jsem Hrabala začal číst, takže první setkání bylo asi v šestnácti.

Proč jsi se rozhodl zdramatizovat Příliš hlučnou samotu?

Protože ji mám sám velmi rád, je výborná. Když jsem se o ni postupem času začal více zajímat, tak jsem se dozvěděl, že sám Hrabal ji považoval za své vrcholné dílo. Dokonce napsal i tři verze. Jedna byla hovorová, druhá spisovná a třetí veršovaná.

Psal jsi hru přímo na Honzu nebo jsi ji napsal a teprve potom hledal představitele?

Na Honzu. Já jsem Samotu tedy nedělal jen přímo kvůli Honzovi, udělal bych ji třeba i někdy později, ale protože Honza tu byl, tak se to takto sešlo.

Proč jsi se rozhodl, že to bude hra pro jednoho herce?

Pro tuto variantu jsem se rozhodl hned zezáčátku. Než jsem to ale začal dramtizovat, tak jsem si myslel, že tam bude hrát víc lidí, že tam opravdu bude ta cikánka a jiní, takže úplně prapůvodně to nemělo

být monodrama. Ale pak to ve mně nějak vykrytalizovalo a dopadlo to takhle.

Jak se ti režíroval klášterecký bard?

Hrozně dobře. Honza je pokornej a je to profík. On přijde relativně připravený na zkoušku a i když nepříjde moc připravený, tak to při zkoušení všechno dožene. Nejtěžší ho bylo dokopat k tomu, aby se naučil text. Ale jinak si vůbec nemůžu stěžovat, protože Honza je člověk, který režisérovi hrozně moc nabízí.

My jsme hru a text často a dlouho rozebírali, takže když jsme pak přišli na jeviště tak už to bylo rychlé. On je tedy vztekloun a cholerik, ale já jsem si na to zvykl a pak už jsem to i přestal vnímat. Vždycky jsem počkal až se vyvzteká a pak jsme jeli dál.

Jak se liší tvá původní představa hry od toho, co jsme dnes viděli?

Z představy zůstalo asi osmdesát procent. Mělo tam být ještě více vychytávek, mělo to být komplikovanější technicky. Postupem zkoušení, jak se hra vyvíjela jsem od toho upustil, protože by to jen zbytečně rozměľňovalo a rušilo hru.

Co bylo pro tebe jako pro režiséra největším úskalím?

Občas jsem chtěl hodně zkoušet a Honza nechtěl zkoušet vůbec. Takže největší překážka byl termín premiéry. Honza si stále myslel, že není připravený, obával se toho a já jsem ho tlačil k premiéře, takže jsem musel říct, že to bude teď nebo nikdy.

Jinak žádné potíže nebyly, byla to celkem pohoda.

Jak jsi spokojený s dnešní premiérou?

Já jsem spokojený. Hodně udělal ten prostor, kdy lidi mají Hantů blízko a on má blízko lidi. Některé drobné věci jako vynechání textu nebo technický zádrhel neřeším. Co se týká hereckého projevu tak ten byl perfektní.

Hodně lidí si stěžovala, že špatně vidělo, jak to vyřešíš?

Představení bude muset být pro méně lidí. Dnes to byl kompromis, protože já jsem to chtěl velmi komorní, jenže je to premiéra a navíc zahájení žní, takže jsme čekali, že přijde hodně lidí, takže jsme museli udělat kompromis.

Já bych to chtěl pro méně lidí, protože každý žánr chce svoje, jinak to představení nefunguje.

Prozradíš, co připravuješ na příště?

Začal jsem připravovat Solaris. V hlavě mám tedy asi dalších osm věcí.

Ty teď bydlíš v Praze, jezdíš na kurzy praktické režie, vrátíš se ještě divadelně do Klášterce?

Já si myslím, že jsem divadelně z Klášterce nikdy neodešel. Nemám plány odejít, myslím si, že tu budu pořád.

A jak se jinak máš?
Dobře.

V PRACHOVÉM PEŘÍ U MAMINKY

Rozhovor s představitelem Hanti Honzou Milotou

Jaké bylo tvoje první setkání s Hrabalem?

Moje první setkání s Hrabalem bylo setkání s Vaškem Poldou. O Hrabalovi jako o osobnosti jsem samozřejmě věděl, ale to bylo tak zhruba všechno.

Jaká byla spolupráce s nejmladším režisérem našeho sdružení?

Jestli se to vůbec dá nazvat spoluprací, protože především to byl velikánský boj. A nemyslím si, že ten boj byl zaviněný věkem a pohledem, ten boj byl způsobený procesem tvorby. Tam nejde nikdy nic přímočaře a jednoduše. Takže v některých věcech jsme se shodovali, těch věcí bylo víc a byly to ty zásadní věci. O to větší boje a války jsme vedli o maličkosti.

Hant'a je chlap v letech, jak jeho duši rozumí režisér, kterému je třicet?

Nejsem si jistý, jestli Vašek přímo rozumí vnitřním pochodům zhruba šedesátiletého chlapa, ale jsem si jistý tím, že Vašek má úžasnou intuici dramaturga a režiséra. Čili on byl schopen postavit kostru dramaturgicky a režijně a protože já rozumím těm dědkům, kterým je skoro šedesát a rozuměl jsem Hant'ovi, tak já jsem tu kostru vyplnil masem. Na základě svých životních a dejme tomu i hereckých zkušeností.

Co pro tebe bylo při zkoušení nejtěžší?

Nejtěžší pro mě bylo uvěřit sám sobě. Uvěřit tomu, že se to technicky naučím do té míry, abych to mohl předvést před diváky celé, jak to bylo napsané a narežirované. A kdyby v tom bylo ještě něco navíc, že bych byl schopen tomu dát koule, tomu jsem už příliš nevěřil. Protože monodrama byla pro mě věc neprobádaná, protože ten kdo sám nestál hodinu na jevišti tak si neumí představit, co to obnáší.

Nejprve jsem začal věřit Hant'ovi a samozřejmě Vaškovi, který mě vedl a pomáhal mi. Poradil mi v mnoha řemeslných věcech, kdy mi třeba řekl: hele vole, nebudeš si muset pamatovat slovo od slova, ty budeš vyprávět obrazy. A já jsem nerozuměl

tomu, co ten mladej chlapec říká. Skutečně tento mechanismus takto funguje. A když mi uvěřili kolegové z divadla – Honza Škach osvětlovač, Květa Hlaváčová nápověda - tak jsem na poslední chvíli uvěřil sobě.

Ty jsi ale datum premiéry chtěl oddálit, ty jsi ještě nechtěl dnes hrát, přízněj se.

Samozřejmě. Já jsem chtěl být ten, který si v rámci Klasu dovolil udělat monodrama a chtěl jsem o tom mluvit a vyprávět a vzbuzovat ve svých kamarádech zvědavost, ale pokud možno to oddalovat tak dlouho, až bych potom třeba umřel. A já bych to nemusel hrát a kamarádi by říkali: jó Honza, kdyby býval neumřel, tak to by bylo asi krásný... Tohoto jsem chtěl původně docílit. První stupínek, který k tomu vedl, byl, když jsme seděli v hospodě a já jsem s takovou dramatickou a patetickou frází navrhl, abychom oddálili premiéru až na rok 2010, kdy slavíme výročí souboru. A tam se na mě všichni ale úplně hrozně vrhli, já jsem vůbec nečekal takový odpor, kdy Zdenička Nyklíčková mávala tím praporem a šla jako první v zástupu, že to teda ne.

Musím říct, že kamarádi z divadla na mě udělali tak strašlivý nátlak, na který neměl ani ten režisér, kterého jsem mimochodem hodně zlobil, ale v tomto by to se mnou asi nezvládl. Ale zvládli to ti kamarádi, kteří mě přibíli na kříž a řekli, že musím nebo ať jdu do prdele. A to byla ta moucha na vzpěračově čince, která měla tu sílu ji převážit a já jsem si řekl Jeníčku, nedá se nic dělat a musíš se podívat pravdě do očí.

Jak se ti hrálo? Bereš to dnes vůbec jako premiéru?

Já to v každém případě beru jako premiéru, i když musím připustit, že jsem měl dvě a půl předpremiéry. Ale premiéru jsme chtěli udělat doma v Klášterci. Mně se dnes hrálo, před domácím publikem, před lidmi, které znám a kteří znají mě, naprosto úžasně. Pro někoho by to mohlo být handicapující, protože si řekne, ha kamarádi to jsou ty největší mrchy. Ale já si myslím, že je to zcela naopak a když se špičujeme tak je to pouze humor, ale ve skutečnosti, když jde

do tuhého, umíme držet při sobě. A já jsem věděl, že je to doma, že je to nádherný, že já vlastně přijdu na to jeviště a ulehnu jako doma u maminky do prachového peří a tam se budu válet a vyprávět různé příběhy.

A přesně takovou atmosféru to mělo, já jsem to cítil a bylo to naprosto úžasné. S dnešním představením jsem tedy maximálně spokojený. Pro mě to byl dosud nepoznaný zážitek, protože ve hře, která je více méně komorní a se kterou jsem měl v předpremiéře zkušenost, že jsem nevěděl, jestli v hledišti někdo je, tak tady byl potlesk na otevřené scéně. A pak kdy jsem se nepočítaně chodil děkovat, to byl pocit naprosté blaženosti. To jsem skutečně nečekal a mám z toho obrovskou radost. A myslím si, že to už se nikdy nestane. To vytvořil okamžik té premiéry doma v Klášterci. Proto si toho neskutečně vážím a přestože jsem u divadla sedmatřicet let a od Hanti jsem si hodně sliboval, tak přesto jsem nepředpokládal, že to přinese takovou odezvu. Pro mě je to proto naprosto mimořádná záležitost.

Ty jsi bral jako svou životní roli Jeppeho z vršku. Je to nyní Hant'a?

Jestli bychom našli jakousi spojitost mezi Jeppem a Hant'ou, tak je to v hereckém prostředí, se kterým já přicházím na jeviště, ale to je tak zhruba všechno. Je tady ovšem jedna zvláštnost. Jeppe byl v podstatě stejně starý jako Hant'a, jenže Jeppeho jsem hrál, když mi bylo sedmatřicet. Hant'a je stejně starý jako já. Ale pravda je, a to Jeppemu nemohu upřít, že když se na to zpětně podívám, tak možná už tam bylo položené první mrňavé a neoplozené vajíčko k tomu Hant'ovi, protože Jeppe to byly také obrovské monology a kdybychom vyškrtli deset minut, také by to bylo divadlo jednoho herce.

Úplně na závěr mi dovol ještě jednu poznámku. Jestlipak víš, že se Míra do budoucna chystá udělat hru, kde chce, abys hrál velkou hlavní roli?

Ne, to nevím. A jestli bych měl něčím zakrýt své rozpaky, tak by to bylo upřímně míněným vzkazem, aby si to velmi dobře rozmyslel.

MALÁ MOŘSKÁ VÍLA

Dětské představení letošních Žní se poněkud vymyká všemu, co až dosud mohli děti na přehlídce zhlédnout. Samozřejmě nepočítáme loňskou Paní Žižkovou souboru Nahod', která byla do programu nasazena na poslední chvíli jako záskok za nespolehlivé kolegy odjinud.

Malá mořská víla je totiž především hudební a výtvarnou show, která se shodou okolností odehrává na divadelním jevišti. Světelné, zvukové a další jevištní efekty v některých chvílích přebíjejí samotný příběh a pokud na představení zavítaly hodně malé děti, a pár jich tam bylo, nejspíše tápaly a nechápaly. Navíc byli zdejší diváci z technických důvodů ochuzeni o některé povedené efekty, jako například plavající vílu.

Přesto pohádka zafungovala. Výborně stylizovaná mořská čarodějnice některé děti řádně vystrašila, takže se uchylovaly do náručí přítomných matek a jedno dítě se rozplakalo ve chvíli, když se malá mořská víla rozplynula v mořskou pěnu.

Foto: Štěpán Malast

HRÁLI JSME I V DÁNSKU

Rozhovor s režisérem představení Petrem Michálkem

Proč jste se rozhodli nazzkoušet Malou mořskou vílu?

Já jsem měl nápad dělat toto téma již delší dobu a potom se dala dohromady tato skupina lidí a vzhledem k tomu, že 95 procent z nich dosud nedělalo divadlo, ale dělalo něco jiného, tak se nám složilo to, že každý něco umí a to jsme chtěli dát dohromady. A látka Malé mořské víly je pro to ideální, takže to je ten důvod.

Slyšeli jsme spoustu hudebně nadaných lidí, vycházela z toho Vaše představa divadla?

Určitě. Já jsem se snažil jim vyjít vstříc. Věděl jsem, že nemůžeme dělat Hamleta, proto jsem se snažil opřít o jejich přednosti. Protože přednosti některých z nich jsou především pěvecké, princ je například frontman děčinské bigbeatové kapely, tak samozřejmě že jsme se snažili, je otázkou, jestli se to dařilo, aby to šlo současně s příběhem a aby to z toho netrčelo. Základem samozřejmě bylo mít tam ten nádherný příběh.

Bylo těžké zkombinovat všechny technické záležitosti se samotným divadlem?

Těžké to samozřejmě bylo a je to zároveň největší nebezpečí, o kterém jsme věděli hned od začátku. Při generálovém týdnu, když jsme měli nějakou zpětnou vazbu a stává se nám to i při některých představeních, že nás ta technika jakoby přebíjí. My o tom riziku víme. Ale naší obrovskou ambicí bylo dát to do jedné roviny, kde by se to všechno střetlo, zajiskřilo a někdy mám ten pocit, že se nám to daří.

Na Hronově Vaše vystoupení vzbudilo poměrně kontroverzní reakce v tom smyslu, že je tam více show než divadla.

My jsme to brali jako neúspěch, mrzelo nás to tím spíš, že například výstup modelek na plese vzbuzoval kýčovitě asociace, ale ono je to záměrné. Já to tedy teď obhajuju, což bych nerad, protože to má být ten kontrast oproti víle, která je v tu chvíli sama a prožívá svůj intimní příběh naproti tomu virtuálnímu ukřičenému světu. Bohužel na Hronově se stalo, že nebylo v tu chvíli všechno srozumitelné, takže jsme ten pomyslný souboj určitě prohráli.

Byli někteří z vás v Dánsku?

Všichni. My jsme hráli v září

osmkrát v Dánsku, dokonce jsme tam měli takový úspěch, že v únoru pojedeme do Kodaně a do rodiště Andersena, což nás velmi těší. V Dánsku, v Aarhusu to představení strašně zafungovalo. Zítra hrajeme v Drážďanech a večer dokonce v němčině, což bude velmi bizarní. V Dánsku jsme hráli v angličtině, což bylo v pohodě, protože anglicky většina z nich umí, ale německy nemluví nikdo.

V souboru máte spoustu lidí. Co dalšího plánujete s tak velkým souborem?

To je otázka, která se nabízí a roste ve své intenzitě, protože pátého prosince máme českou derniéru tohoto představení. V tuto chvíli není na stole nic. V Dánsku jsme se vysloveně spřátelili se souborem, který nás tam hostil a vypadá to, že by se mohla realizovat jakási koprodukční spolupráce s českými a dánskými herci. Nic konkrétního jinak nemáme, že bychom už teď něco zkoušeli, tak to zatím ne. Pravdou ale je, že bychom něco zkoušet měli, protože si uvědomuji, že ti lidé, kteří by se za normálních okolností nikdy nepotkali, protože jsou každý odjinud, vytvořili podle mě pevnou skupinu a byla by škoda toho nevyužít. Uvidíme.

PLNÝ KAPSY ŠUTRŮ

Toto představení bylo jako jediné na naši přehlídku vybráno tzv. na blind. Nejdříve jsme ho nasmlouvali a teprve potom jsme ho viděli. Myslíme si, že jsme se nesekli.

Z Brna k nám přijelo Divadlo Amadis se hrou Plný kapsy šutrů. A jako organizátoři jsme z nich byli nadšení. Přijeli tři kluci, vyložili jednu bednu, dvě stoličky, podívali se jaká máme světla, kde se ovládá zvuk a tím veškerá příprava skončila.

Navíc chtěli soutěžit o pивní lístek, ale to jsme jim zatrhlí, protože by nám nikdo nevěřil, kdyby náhodou vyhráli, že to nebylo domluvené předem. No a závěrečné společné posezení v kavárně, to byla třešnička na dortu.

Foto: Štěpán Malast

Ať si kdo chce, říká co chce

Miroslav Bilík

Moje žena říká, že nemám říkat, co chci říct.

Michal Rambousek

Přestože jsem představení viděl před nedávnem na Jiráskově Hronově, dokázalo mě opět nadchnout. Dva herci dokáží vtipným způsobem ztvárnit celý komparz i se štábem a já se navíc v těch postavách orientuji.

Užíval jsem si hlavně výkon Honzy, jehož roli jsem

poprvé viděl v alternaci.

Štěpán Malast

Představení se mi líbilo moc a není snad nic, co bych tomuto kousku vytknul. Je to žánr a zpracování, které se mi líbí a které bych uvítal každé divadelní žně.

Oba herci byli na jevišti jak doma a bylo z nich cítit to, jak je to samotné bavit.

Více takových děl!

Josef Širhal: Chtěli jsme se něco naučit

Proč jste si vybrali Plný kapsy šutrů?

Plný kapsy šutrů jsme si vybrali proto, že jsme se chtěli něco naučit. Toto je představení, které je velice těžké. Je velice těžké komunikovat ho divákům, je velice těžké ho zahrát, ale je důležité být neustále v kontaktu s diváky a neustále mít to plně nasazení. Já jsem do toho chtěl jít, protože jsem si myslel, že tím získám nějaké další věci potom, co jsme hráli samé frašky, že to bude něco úplně jiného a díky tomu, že jsem objevil kolegu, se kterým jste mě viděli dnes hrát a který je profesionální herec.

To je další veliká zkušenost, protože já jsem se od něj naučil takové ty herecké techniky, které člověk potřebuje, aby byl člověk ještě o něco lepší než je.

On zase na druhou stranu nikdy nehrál divadlo pro dospělé (*pozn. red. Jan Kruba je člen loutkového divadla Polárka v Brně*), nehrál žádnou komedii, takže pro něho je to výborná zkušenost, protože on, ač má za sebou x let divadla a spoustu profesionálních představení, tak toto je jeho první komedie pro dospělé diváky.

Druhou roli hrajete v alternaci. S kým se Vám lépe hraje?

Já jsem to nabídl dvěma jiným kolegům, jeden to vzdal z pracovních důvodů a jeden konstatoval, že na to nemá. Na to já konstatoval, že na to taky nemám, ale že to chci zkusit a že se to buď povede nebo nepovede.

A s kým se mi hraje lépe? To se nedá takto vůbec říci. I kdybych se chtěl nebo nechtěl někoho nějak diplomaticky dotknout, tak obě představení jsou jiná. S Honzou jsou vystoupení lazena do psychologična, je tam více ta tragická rovina, je to trošičku melodramatické, je tam vyzdvihnuta smrt a ten smutek. S Ondrou, s tím druhým kolegou, je to vysloveně komediální představení, my jsme oba spíše komici a díky němu to má více komický rozměr, protože mě k němu strhává.

Řekněte nám něco o Vašem souboru.

Divadlo Amadis vzniklo v únoru 1997 jako spolek kamarádů, kteří se rozhodli, že si zkusí udělat něco v divadle. Toto je již jakoby třetí generace toho souboru, soubor prošel dvěma

generačními obměnami. Ta první to bylo to skutečné amatérské divadlo, ta druhá byla, že jsme chtěli to divadlo dělat už jinak a něco do toho dát a ta nová generace od roku 2004 už chce jezdit na přehlídky a nabízet divákům to, co jinde nevidí a budou mít z toho zážitek.

Která hra byla u vás nejhranější?

Nejhranější je Blbec k večeři, který měl dosud pětadvacet repríz. Další pětadvacet repríz měly Černé střepy, což byl Monty Pythonův létající cirkus a Plné kapsy šutrů by se mohly pohybovat také okolo tohoto čísla.

Co připravujete dál?

Připravili jsme od Schisgala A co láska, což je absurdní tragikomedie, převedená do současnosti, protože zatímco Schisgal psal o New Yorku roku 1962, my jsme to zasadili do Brna 2009. Myslím si, že je to velice zajímavé představení. Viděli jsme to v pražském Divadle Bez zábradlí, kde si také upravili text po svém, protože ten Schisgalův text je velice zvláštní a oni taky neměli odvahu hrát ho tak, jak ho hrál on.